

Con Sóng Dữ 2

Phạm Thăng Vũ

Chương Bốn

Quyền, Tiền và Số Phận Thuyền Nhân

Ở ngã 3 đầu đường vẫn còn từng nhóm người đứng bàn bạc với nhau. Tiếng trò chuyện qua lại. Bao nhiêu người đậu người rớt trong ngày hôm nay? Chưa ai biết rõ con số nhưng chắc chắn người rớt thì phải nhiều hơn rồi. Bàn thờ Tổ Quốc ngày xuân vẫn còn đó với những câu đối, cây nêu cùng giầy pháo đỏ bay lất phất trên cao. Chỉ mới vài tuần lễ đây thôi thì ai cũng hy vọng một niềm vui mới sẽ đến trong năm mới qua hình ảnh ngày Tết với bàn thờ Tổ Quốc, cây nêu, trò chơi trò cộat bơi mớ lầy thường và ở các câu chúc tụng với nhau. Thế mà! Tuy chưa biết rõ chính xác con số người đậu rớt nhưng ai cũng thấy rõ là người cầm vé đậu thật ít so với người bị Cao Ủy bác đơn tị nạn. Sự việc chỉ xảy ra trong buổi sáng nay thôi mà đã làm mọi người có mặt phải choáng váng, khó mà giữ được sự an ổn trong tâm hồn.

Đi ngang qua các quán nước, nhìn khuôn mặt đỏ vênh vang của những người đậu thanh lọc đang chiêu đãi bạn bè bên các lon bia Heineken tự nhiên tôi thấy họ đáng ghét làm sao. Tôi đã ganh tị với niềm hạnh phúc của họ? Vô lý quá nhưng rõ ràng, những người ăn mừng này đang khoét thêm vết thương của các thuyền nhân vừa bị Cao Ủy đánh rớt thanh lọc.

Mãi đến khi gặp lại anh chị Khảm-Phượng tại quán cà phê trong buổi tối thì mới biết tổng số người đậu thanh lọc hôm nay.

- 81 trên 300 hồ sơ, như vậy tỉ lệ chỉ là 27%, anh Khảm nói.

Con số quá ít so với sự suy nghĩ của nhiều người trong trại. Anh Khảm tiếp:

- Số người rớt có cả cựu quân nhân, cảnh sát của chế độ miền Nam VNCH nữa. Hiện chưa biết rõ tất cả những người bị out thuộc loại gì chỉ biết có khá nhiều người được Cao Ủy phát giấy đậu là vì có vợ hay chồng đang sinh sống ở nước ngoài nào đó. Đau nhất là chiếc ghe vào Galang ngay trong đêm 17 tháng 3. Tất cả người trên ghe đó đều bị Cao Ủy đánh rớt sạch không được lấy một người đậu.

Anh Khảm kể cho tôi và Yến nghe câu chuyện của 2 chiếc ghe cùng đi vào vùng biển Indonesia trong ngày 17 tháng 3 năm ngoái. Hôm đó vì trời đã tối trông không rõ đường và vì sợ gặp phải đá ngầm nên một trong hai chiếc đã quyết

định bỏ neo nằm lại, chờ hôm sau sẽ đi tiếp cho an toàn. Điều đó đúng vì dầu sao cũng đã sắp đến được Galang rồi thì vội gì. Đoàn chúng tôi cũng đã phải quyết định giống như vậy khi ghe gần bị kẹt trên một bãi cạn. Chiếc kia, làm lủi mò đi liêu trong đêm tối và đã đến được trại tị nạn Galang trước nửa khuya ngày hôm đó. Vì đến trại kịp lúc nên tất cả người trong ghe được Cao Ủy coi là người tị nạn và họ đã lên đường định cư ở nước thứ 3 khá lâu rồi. Chiếc ghe còn lại, mờ sáng hôm sau khi đến được đảo Galang thì đã bị phòng An ninh P3V cho biết họ sẽ phải bị thanh lọc vì đã đến sau ngày Cut Off Day này. Đến trễ nên đành phải chờ thanh lọc và ai cũng nói đó là chiếc ghe bất hạnh và hôm nay điều đó đã thật đúng. Chỉ vì đến sớm đến trễ cách nhau có vài tiếng đồng hồ thôi mà số phận thật khác biệt. Anh Khảm nói thêm:

- Hồi sáng nay vì thấy có người bị xử khi cầm giấy rút nên phòng An ninh P3V đã cho ngừng xử cả hơn nửa giờ đồng hồ để chúng bàn bạc riêng trong phòng với nhau. Sau đó thì mới cho ra một loạt cả hàng chục người đậu thanh lọc rồi lại xử xen kẽ giữa người đậu người rút chung với nhau. Tội thiện nguyện viên trật tự cho anh biết như vậy đó. Tội phòng An ninh P3V này đánh vào cái tâm lý của thuyền nhân mình khi thấy một loạt nhiều người vào phòng rồi cầm giấy đậu đi ra nên ai lúc đó cũng mong cũng nghĩ mình sẽ là một trong số họ nên tinh thần bất căng thẳng liền. Vũ thấy sau đó xe van cứu thương đâu phải chờ ai đi cấp cứu thêm nữa đâu.

Tôi gật đầu với anh Khảm và kể lại chuyện đã thấy đoạn văn kết luận trong tờ giấy rút thanh lọc của người cựu quân nhân VNCH lúc sáng. Anh Khảm nói thêm:

- Trong số ghe xử thanh lọc sáng nay, ngoài chiếc ghe bất hạnh vừa nói cho em nghe còn có chiếc chỉ đậu duy nhất một người thôi. Giờ thì ai cũng sợ hết còn nói cứng chắc ăn nữa.

Những ngày kể, gạn lọc từ những nguồn tin từ các nhân viên thiện nguyện, từ phòng làm thẻ ID của P3V thì tôi được biết những người cầm vé tị nạn có lý lịch như sau: Người có chồng hoặc vợ đang định cư tại một nước thứ 3, tu sĩ, quân nhân-viên chức của chính quyền miền Nam VNCH từng bị Việt Cộng bắt học tập cải tạo, đảng viên các đảng phái hoặc hoạt động phục quốc sau ngày 30-4-1975 và đã từng bị bắt bỏ tù một thời gian từ 3 năm trở lên.

Trái với dự đoán của nhiều người trong trại là Cao Ủy sẽ công bố tiếp kết quả thanh lọc thuyền nhân trong các tuần lễ kế tiếp. Nhưng không, họ ngưng lại làm những người như anh chị Khảm-Phượng càng thêm lo lắng. Giữa tuần, trong một buổi tối trời nóng, đi một mình đến quán cà phê của bác sĩ Luân thì tình cờ tôi gặp anh Khảm ngồi chung bàn với 3 người đàn ông khác. Tôi xà vào bàn khi anh Khảm giơ tay vẫy, anh nói với họ:

- Đây là em tôi... Vũ nó làm ở phòng Dịch thuật. Vào ngồi chơi uống nước cho vui.

Rồi anh chỉ tay giới thiệu:

- Đây là cụ Hoàng, đây là ông cụ trưởng xã An Nhơn Tây-Gò Vấp, đây là tiến sĩ Ngô Long Tôn giáo sư của trường Đại Học Chiến Tranh-Chính Trị Đà Lạt.

Cụ Hoàng và hai người đàn ông nhìn tôi trong lúc anh Khảm nói và vì biết phận mình chỉ hàng con cháu trước các bậc trưởng thượng nên sau khi vội gật đầu chào họ, tôi khe khẽ kéo ghế ngồi yên cạnh bên anh, kín đáo quan sát. Ánh bóng đèn vàng treo đúng đưa không xa chiếc bàn nơi chúng tôi ngồi tuy mờ nhạt nhưng đủ cho thấy sắc diện cụ Hoàng tuổi đã già trong vóc người nhỏ thó, chỉ nổi bật ở đôi mắt sáng cùng vàng trán rộng. Ngồi đối diện với cụ là ông Tiến sĩ Tôn có khuôn mặt thõn, tạng người gầy cùng nước da đen đen. Và, ông cụ Xã trưởng thì lại mập mạp, trắng trắng nhưng người thấp như một cậu bé choai choai. Bác sĩ Luân ló mặt ra nhìn, tôi khẽ ra dấu gọi thức uống quen thuộc hàng ngày và một khoảnh khắc yên lặng qua đi, anh Khảm cùng 3 người họ lại quay trở về câu chuyện đang nói dở chừng. Tiến sĩ Tôn bắt đầu:

- Galang bây giờ mới xở thanh lọc chứ theo các tin tức tôi nghe được trên VOA, BBC cùng báo chí người Việt hải ngoại thì bên Mã Lai Á đã xở kết quả lâu rồi. Hình như họ chỉ khác bên này ở chỗ Cao Ủy công bố kết quả ngay sau buổi thanh lọc liền vì lá thư viết là tính cho tới ngày 16 tháng 7 năm ngoái đã thanh lọc được 26 ghe với tổng số 1600 thuyền nhân. 1600 thuyền nhân đó nhưng chỉ có 291 người được Cao Ủy công nhận là tị nạn chính trị còn tất cả đều di dân kinh tế hết. Các trại bên Phi bên Thái ra sao thì tôi chưa được biết, riêng ở Hồng Kông thì làm căng nhất, thuyền nhân mình sống bên đó rất khổ.

- Mấy trại bên các xứ đó cũng đã công bố kết quả thanh lọc lâu rồi. Chỉ có trại Galang mình là chậm trễ thôi. Không hiểu sao? Ông cụ Xã trưởng phụ họa trong cái lắc đầu.

- Chính quyền Nam Dương thì luôn luôn đi sau các trại khác trong việc đối phó với thuyền nhân Việt nếu tính từ lúc có làn sóng vượt biên trong cuối thập niên 1970... Có lẽ đây là cung cách thận trọng của họ, một quốc gia Hồi Giáo lớn nhất tại châu Á. Cụ Hoàng giọng chậm rãi, góp lời.

Những điều vừa nghe được từ các người này đã làm tôi giật mình. Cao Ủy thanh lọc 1600 hồ sơ thuyền nhân mà chỉ có 291 người đậu, kể ra lần xở thanh lọc vừa qua ở đây thì cũng còn khá... nếu so sánh... nhưng dấu sao còn phải xem các đợt tới thì mới biết rõ. Tiến sĩ Tôn lại tiếp:

- Bên mình chỉ mới có người ngắt xỉu phải đi cấp cứu thôi chứ bên Mã Lai Á còn bi đát hơn nữa kia, thuyền nhân tuyệt thực và tự sát đã bắt đầu từ tháng 12 năm ngoái.

Tiến sĩ Tôn đảo mắt nhìn đám chúng tôi trong bàn rồi với vẻ buồn rầu, ông nói:

- Xở thanh lọc hôm rồi quân nhân-viên chức miền Nam VNCH ở đây bị Cao Ủy đánh rớt thì ta chỉ mới thấy ở cấp binh sĩ, nhân viên chứ bên Mã Lai Á có cả cấp

tá, cấp úy, trưởng chi... nữa. Chính vì vậy mới có vụ tự sát... Được biết khởi sự là vì có cái anh thuyền nhân nào đó tên Lâm Văn Hoàng, bản thân có lý lịch cha chết cải tạo, chị ruột vượt biên chung và bị hải tặc cưỡng hiếp chết trước mắt mà vậy anh ta còn bị Cao Ủy dán cho cái nhãn di dân kinh tế nên đã tự kết liễu bằng cách trèo lên mỏm đá cao rồi anh buông người xuống. Cái chết tức tưởi đó đã châm ngòi phản kháng của thuyền nhân trong đảo tị nạn Pulau Bidong.

- Tôi thì cũng qua thư từ của thân nhân bên Hồng Kông gửi cho mới biết là giữa tháng 12 năm rồi thì có 7 thuyền nhân ở trại Whitehead đã tự thiêu tập thể để phản đối chuyện thanh lọc. Cái thư kể là vì không kiếm ra xăng để tắm nên 7 người họ đã dùng quần áo, mùng mền quấn quanh thân mà đốt. Cũng nhờ vậy mà khi lửa vừa cháy thì cảnh sát coi trại đã dập tắt kịp thời nên 7 người họ chỉ bị phỏng nặng nhưng vẫn sống được. Chẳng biết rồi đây Cao Ủy bên đó sẽ giải quyết ra sao với hồ sơ của 7 người này.

Ông cựu Xã trưởng thở dài sau đó chậm rãi từng đoạn:

- Cũng tin tức nghe được trên radio thì bên Hồng Kông đã cưỡng bức hồi hương một nhóm 51 người về lại Việt Nam rồi... Vụ này xảy ra cũng từ đầu năm ngoái lận... Bây giờ chính quyền tạm dừng vụ cưỡng bức bởi vì cộng đồng quốc tế lên án quá... Điều may mắn cho thuyền nhân mình là cho tới giờ này, chính phủ Hoa Kỳ vẫn không chấp nhận chuyện cưỡng bức hồi hương.

Hồng Kông, một nhượng địa tạm thời cai quản bởi Anh Quốc thì tôi đã nghe nói và biết là có tới mười mấy trại... nhưng có tin nói con số trại tới hơn 20 dành riêng cho thuyền nhân Việt. Cũng có trại dành cho người Tàu từ lục địa trốn sang tìm tự do. Chuyện 7 thuyền nhân tự thiêu vậy thì bên đó Cao Ủy cũng đã xô thanh lọc rồi và chắc con số người đậu phải rất ít cùng vụ cưỡng bức hồi hương 51 người về tới Việt Nam nên khiến mới có vụ tự sát này. Tôi cảm thấy sợ khi nghĩ các viễn cảnh xấu sẽ xảy ra tại trại Galang trong mai hậu.

- Là nhượng địa tạm thời cho nước Anh từ thời còn triều đình Mãn Thanh nhưng đến năm 1997 thì Hồng Kông sẽ phải trả lại cho bọn Tàu-Trung Cộng... Hình như bọn Tàu-Trung Cộng nó buộc tụi Anh Quốc phải giải quyết hết thuyền nhân Việt mình ở đó nên mới có vụ cưỡng bức hồi hương. Chính bà thủ tướng Thatcher là người quyết định tiến hành chiến dịch cưỡng bức hồi hương đó nhưng khi bà này đi sang Mỹ vận động với cha nội Bush đồng ý thì lão ta lại không chịu.

Ông cựu Xã trưởng mỉm cười rồi tiếp:

- Nhiều khi mình ghét bọn chính khách Mỹ chỉ biết quyền lợi riêng mà bán rẻ đồng minh nhưng kể ra thì cũng có lúc họ chơi được... như cái vụ chống cưỡng bức hồi hương thuyền nhân.

Bác sĩ Luân sau khi mang thêm thức uống cho một bàn khách gần đó, ông đã lấy thêm ghế và ghé lại ngồi nơi đám chúng tôi. Ông thân mật hỏi chuyện cụ Hoàng:

- Hôm nào cụ có rảnh thì ghé lại bệnh viện gặp tôi để lấy ít dầu cá và thuốc B-Complex nha. Cụ lớn tuổi thì cần phải bồi bổ xương cốt mình và cẩn thận khi đi đứng chứ không rủi bị té thì dễ gãy xương lắm.

Rồi bác sĩ Luân cười cười và đột nhiên hỏi thêm:

- Mà này! Cụ đoán tình hình thuyền nhân mình ở trại Galang trong năm mới này ra sao? Cá nhân tôi thì muốn biết thôi chứ bản thân mình thì xong xuôi rồi, còn thanh lọc thanh liếc gì nữa.

Như đã kể ở các phần trước, bác sĩ Luân là một trong số những người tị nạn đến trước ngày Cao Ủy tuyên bố đóng cửa trại và vì cần phải uống thuốc trị dứt bệnh lao nên phải kẹt lại nhưng cũng có tin nói là vì Cao Ủy cần ông giúp việc ở 2 nhà thương tại Galang nên vụ đi định cư bị chậm trễ. Được cái là bác sĩ Luân cho là có sống ở đâu cũng phải làm cái việc ông đã được thụ học và ở nán lại trại thì giúp trực tiếp cho người Việt nên lúc nào ông đều vui vẻ, hòa nhã không coi chuyện đi nước thứ ba chậm trễ là một thiệt thòi. Còn cụ Hoàng, trong trại thì nổi tiếng là người biết xem tử vi cùng đoán vận mạng. Nghe câu hỏi, cụ liền trả lời:

- Tôi rất cảm ơn ông Luân vì đã cho dầu cá còn thêm thuốc bổ xương nữa... Thực sự nếu ông không nói ra thì chắc tôi cũng chẳng biết mà đề phòng xương cốt mình. Còn chuyện ông hỏi thì...

Nói đến đó cụ Hoàng ngập ngừng trong chốc lát và nhìn cả đám người chúng tôi như có vẻ cụ không muốn nói hoặc muốn nói ra điều định nói nhưng lại e ngại cái gì đó. Rồi, như nể mặt bác sĩ Luân nên cụ sửa thế ngồi cho ngay ngắn, hắng giọng lấy hơi và chậm rãi:

- Nghe mấy ông nói tình hình thuyền nhân ở các trại khác thì thấy ở đây mình còn may mắn hơn họ rất nhiều tuy cũng phải bị Cao Ủy thanh lọc. Đêm giao thừa hôm đó, tôi lắng nghe xem con vật gì kêu trước tiên trong cái khoảnh khắc năm cũ bước sang năm mới thì rồi rõ ràng là tiếng gà. Tiếng gà gáy lãnh lót không xa nhà tôi lắm nên đã làm tôi ngạc nhiên. Ở trại thì mấy ông biết lấy đâu ra gà mà nuôi, thế mới lạ... Tôi thắc mắc nên khi đến sáng thức dậy nhân đi sang hàng xóm chúc Tết để tiện dò hỏi luôn thì mới biết con gà gáy hồi khuya là một con gà rừng mà một gia đình mới bắt được từ mấy ngày trước. Con gà vương bầy bị chủ gia cột chân nơi cây trụ đỡ căn gác góc nhà và gia đình đó cũng chưa biết sẽ làm gì. Để nuôi chơi cho vui hay sẽ cho nó vào nồi? Nhìn nó trông giống giống loại gà tre mà dân miệt vườn bên quê nhà thường nuôi để làm gà đá độ... chỉ khác ở bộ lông dài và màu sặc sỡ hơn. Chúc Tết xong, về nhà rồi tôi vẫn lo lo trong trí vì gà kêu trong đêm giao thừa thì thường lao đao, lận đận lắm.

Chúng tôi im lặng khẽ nhìn nhau sau câu nói của cụ Hoàng, anh Khảm đầu gục gặc, rít từng hơi thuốc còn Tiến sĩ Tôn thì cầm ly cà phê và gõ nhẹ nhẹ nó thành tiếng lốc cốc trên mặt bàn. Cá nhân tôi thì thấy lạ khi nghe được chuyện kể, chợt ông cụ Xã trưởng xen vào:

- Dù cụ không nói vụ gà kêu này thì cứ lấy lý mà suy sớm hay muộn gì trại Galang cũng sẽ phải chịu cảnh đã xảy ra ở bên Hồng Kông, Mã Lai Á. Rồi đến lúc đó thì biết đâu trong trại mình sẽ có người phải chết... Chết vì uất ức? Còn nếu có chuyện tuyệt thực hay bị cưỡng bức hồi hương thì biết đâu người chết lại do bàn tay cảnh sát địa phương gây ra...

Ngừng một chút nhìn khắp lượt chúng tôi, ông tiếp:

- Đến cái giai đoạn đó thì các trại tị nạn phải có bao nhiêu người bỏ mạng mới được Cao Ủy giải quyết chuyện định cư ở nước thứ 3. Mấy ông có nhớ là ở buổi đầu của làn sóng vượt biên, nhiều chiếc ghe đã bị hải quân Mã Lai Á, Thái Lan... kéo ra biển hoặc bị xả súng máy bắn chìm ghe làm chết thảm cả thuyền thì thế giới mới động lòng.

- Chuyện ông nói ra nghe thê lương thật. Cũng mong là nó đừng xảy đến... tội nghiệp cho gia đình nào có người tự sát. Cụ Hoàng nói và gục gặc cái đầu rồi chậm rãi từng tiếng: " Tôi nói thêm điều này để mấy ông bớt lo... Tin hay không thì tùy... Qua ngày hôm sau thì tôi nghe tin con gà đó sống dây cột và bay biến vào rừng... Lại mừng vì nhớ lúc vừa nghe tiếng gà gáy tôi ra ngoài nhìn lên trời đêm thấy mây u ám lắm rồi sau có việc phải ra sân lần nữa thì lạ thay, bầu trời lúc đó lại trong trẻo không một gợn mây. Trời đêm giao thừa u ám rồi sau lại quang sáng cùng con gà thoát thân được là điềm tốt, tôi nghĩ chuyện thuyền nhân mình sẽ tiền hung, hậu cát... mấy ông à "

Lời cụ Hoàng đoán ít ra cũng gây cho đám chúng tôi một chút hy vọng dù ai nấy chưa biết số phận mình ra sao trong cuộc thanh lọc của Cao Ủy ngoại trừ một mình bác sĩ Luân. Tuy vậy mọi người vẫn ngồi yên không nói như đang theo đuổi suy nghĩ riêng của bản thân mình, thấy thế, bác sĩ Luân vồn vã:

- Thôi bỏ mấy chuyện tuyệt thực, cưỡng bức hồi hương hay tự sát gì gì đó đi... Nghe đồn cụ biết rành các khoa siêu hình, lý số thì có chuyện gì hay hay, là lạ xin kể ra đây để tụi tôi nghe cho biết với.

- Lý số tôi biết cũng làng nhàng thôi, xin đừng để ý đến lời người ta đồn thổi, còn chuyện gì ông bác sĩ muốn nghe thì nếu tôi biết sẽ sẵn sàng kể liền... cụ Hoàng ngập ngừng hỏi.

- Tôi cũng chẳng biết hỏi cụ việc gì trong các chuyện huyền bí...

Bác sĩ Luân im lặng trong chốc lát như đang suy nghĩ điều muốn hỏi rồi lại mỉm cười và tiếp:

- Tôi nghe kể thời còn chế độ cũ thì mấy ông lớn cũng tin chuyện siêu hình, bói toán và tử vi lắm phải không? Cụ từng sống ở Sài Gòn lâu năm thì có lần nào tiếp xúc với mấy ông lớn về các vụ đó không... Tỉ như Tổng thống Thiệu hay tổng trưởng, ông tướng... nào đó đã từng mời các ông thầy Huỳnh Liên, thầy Minh Nguyệt hay thầy Khánh Sơn vào xem số, bấm độn.

- Ông Thiệu thì làm sao mà tôi có diễm phúc được gặp.

Cụ Hoàng mỉm cười rồi từ tốn tiếp:

- Lý do tôi không có cái tài bói toán, đoán mệnh, tiên tri hay xem được phong thủy như mấy ông thầy nổi tiếng ở Sài Gòn. Tôi chỉ biết coi chút chút tử vi và thỉnh thoảng chỉ xem cho người thân, bè bạn thôi. Xem để chiêm nghiệm thực học của mình chứ không nhằm lợi lộc đổi chác gì. Nếu tôi thời đó mà treo bảng hành nghề thì chắc cũng có khách lai rai đấy... Còn với các ông thầy đó, giữa cá nhân chúng tôi với nhau đâu có lạ gì. Ở Sài Gòn thời...

Cụ Hoàng bỏ dở chừng câu vì phải lấy tay lừa xuống dưới bàn để đập muỗi cắn ở chân, bác sĩ Luân thấy vậy vội đứng lên, nói:

- Khoan, hôm nay trời không gió nên ngoài sân nhiều muỗi quá... cụ hãy đợi tôi vào lấy khoan nhang trừ muỗi ra đốt xua chúng đi bớt nha.

Làm người, hình như ai cũng muốn biết chuyện tương lai của cuộc đời mình cũng như nghe kể về các chuyện kỳ bí-siêu hình, tôi cũng vậy dù này giờ hai chân cứ phải luân chuyển xoa vào nhau vì tránh muỗi nhưng vẫn cố chịu đựng chúng để hóng chuyện. Hầu như mỗi tối ngồi quán nước thì người khách nào cũng bị muỗi đốt cho vài phát đau điếng nhưng được cái không ai bị bệnh sốt rét do đã được nhà thương chích thuốc ngừa khi mới vừa nhập trại. Bác sĩ Luân mang thêm cho chúng tôi một bình nước trà nóng cùng khoan nhang muỗi cháy đỏ lập lòe và đặt nó ở dưới gầm bàn, anh Khảm nói nhỏ với tôi:

- Có nhang này thì mình ngồi lâu cũng chẳng lo.

Chốc lát, một mùi hăng hắc của thuốc trừ muỗi thoang thoang chung với hơi khói lan tỏa trong không khí, cái mùi làm cho đám chúng tôi không còn sợ cảnh phải đung tay chân nữa. Cụ Hoàng chờ cho bác sĩ Luân ngồi hẳn xuống bàn rồi và sau đó hớp một ngụm nước trà nóng, mới tiếp:

- Mấy ông như thầy Huỳnh Liên, thầy Minh Nguyệt hay thầy Khánh Sơn... ở Sài Gòn thời đó nổi tiếng thật nhưng thân chủ của họ đa số thuộc tầng lớp thường thường hoặc bậc trung thôi. Nổi tiếng để thân chủ chỉ thuộc tầng lớp lãnh tụ, nguyên thủ quốc gia thì tôi thấy có các thầy Vũ Tài Lục, thầy Nguyễn Phát Lộc, thầy Nguyễn Mạnh Bảo... thôi. Nhưng mấy thầy đó chỉ nổi danh lúc sau này thôi chứ đáng kể nhất phải là các thầy Ngô Hùng Diễm, thầy Ba La hay thầy Gia Cát Hồng từ trước đó. Tính đến năm nay thì mấy thầy mà tôi vừa nói chắc đã quy tiên hết cả rồi vì lúc tôi còn trẻ thì họ đã cao tuổi. Thầy Gia Cát Hồng thì tôi biết nguyên là một công chức từ thời Tây thực dân khi di cư vào Nam năm 54 rồi thì thầy bỏ nghề bàn giấy chuyển sang xem vận mạng tại một căn nhà ở đường Trần Quốc Toản gần Việt Nam Quốc Tự. Thầy Gia Cát Hồng này có lúc xưng mình là nhà tiên tri, chuyên xem tử vi cùng chữ ký và nói trúng được diện mạo, tạng người, màu da... dù không thấy mặt của người có lá số tử vi. Không hiểu sao thầy lại lấy tên là Gia Cát Hồng chứ thật ra tên thật của thầy là Bảo mang họ Phạm.

Gia Cát Hồng! Chắc ông thầy này tự cho mình có tài đoán việc như thần giống truyền thuyết về nhân vật Khổng Minh-Gia Cát Lượng trong truyện Tam Quốc Chí của Tào, tôi nghĩ thầm trong đầu thì cụ Hoàng nói tiếp:

- Thầy Canh họ Nguyễn người gốc Nam Định cũng dân di cư năm 54, vốn mù lòa từ nhỏ may gặp được cao nhân truyền nghề và sau đó thầy đã hành nghề ở Hà Nội chuyên về bói dịch cùng tử vi. Tuy mù lòa nhưng tướng tá thầy bệ vệ, trí nhớ phi thường và chuyên xem tử vi cho thân chủ bằng cách bấm trên năm đầu ngón tay. Thân chủ vừa nói dứt ngày sinh-tháng đẻ là thầy nói vanh vách về lá số người đó như Hồng Loan, Đào Hoa ở cung Thê thì ra sao... hoặc cung Mệnh không có chính tinh tọa thủ mà đắc tam Không thì cuộc đời sẽ thế nào. Xem cho ai một lần rồi thì lần sau nếu gặp lại lần nữa, nói tên ra thì thầy sẽ đoán tiếp diễn tiến của đại-tiểu hạn trong lá số thân chủ. Thầy Canh này đoán việc cho thân chủ trúng phóc như một nhà tiên tri.

Cụ Hoàng kể đến đây thì ngừng lại, ngồi thừ lừ mà mắt không nhìn đám chúng tôi, làm như cụ đang thả hồn về quãng ngày xa xưa của thủ đô Sài Gòn hoa lệ. Anh Khảm chột hỏi:

- Thầy Canh đó bị mù lòa thì làm sao mà cao nhân truyền nghề cho dễ dàng được! Chắc ông ta phải học thuộc lòng từng câu một... phải không cụ?.

- Đúng vậy! Một trong các cách truyền nghề là thầy dạy bắt học trò phải học thuộc lòng từng câu phú cổ truyền của Trần Đoàn, của Ma Y hoặc của Lã Ngọc Thiềm bên Tàu như thí dụ câu chữ Nho: *Thiên Mã nhập Mệnh, mẫn tiếp đa năng-Thiên Cơ tại viên, xảo tài xuất chúng* hay câu chữ Việt như: *Sao Thai mà ngộ Đào Hoa-Tiền dâm hậu thú mới ra vợ chồng...* Thuộc lâu lâu rồi thì cứ theo đó mà thầy đoán số cho thân chủ, cụ Hoàng trả lời.

- Trời ơi! Như vậy thì biết bao nhiêu câu phải học cho thuộc. Thêm vào đó lại còn phải biết hành của từng sao nữa... nó thuộc Kim, Mộc hay Thủy, Hỏa, Thổ... Kể ra thì khó lắm chứ... Làm sao mà nhớ cho xuể. Ông cụ Xã trưởng nói.

- Phải! Nhưng người ta cũng có cách để nhớ đó là đặt thành thơ và cũng phải học thuộc lòng. Cụ Hoàng gật đầu xác nhận rồi tiếp:

- Thí dụ để biết các sao có hành Kim thì có câu như: *Kim thì Khoa, Vũ, Xương, Linh-Đà La, Kiếp Sát cùng Kinh Dương nay-Sao Triệt Lộ, Hồ, Suy, Phá Toái-Hỏa Tú cùng Hoa Cái, Lâm Quan...* Tức là những sao đó trong lá số đều có hành Kim. Ôi! Nhiều câu để học cho dễ nhớ lắm các ông nhưng kể ra cho hết thì phải cả một quyển sách dày.

- Cụ nói thật đúng! Tôi thấy các sách dạy khoa tử vi quyển nào quyển nấy dày cộm và cá nhân tôi cũng đã thử tập cách xem tử vi nhưng sau phải bỏ. Hồi trước tôi chỉ biết cách lập một lá số thôi còn lý đoán thì cũng chỉ vẽ vẽ gọi là... nhưng lâu rồi cũng đã quên hết. Mà khi đó muốn lập một lá số cũng phải mở sách ra mà xem cách an sao chứ đâu có dễ dàng gì. Ông cụ Xã trưởng trả lời.

- Lập một lá số thì thực không khó... Khó là làm sao giải đoán nó cho chính xác thôi. Còn ông nói lập một lá số phải giờ sách ra xem các sao an ở cung nào thì cũng một cách dạy học trò phải thuộc lòng để dễ nhớ... Thí dụ như: *Khốc, Hư lấy Ngọ làm vi-Khốc nghịch năm đẻ, Hư thì thuận niên* hay *Xương cung Tuất, Khúc cung Thìn-Xương nghịch, Khúc thuận giờ sinh an bài*. Cụ Hoàng gật gù đầu xác nhận.

- Sao lại có thể giải đoán một lá số đúng boong với cuộc đời người vậy hả cụ? Ông cụ Xã trường hỏi thêm.

- Muốn giải đoán đúng một lá số, thường thì ta phải thuộc kỹ tính tinh, âm dương và sự tương quan giữa các sao. Sau đó xét kỹ từng cung trong thiên bàn để tìm rõ sự tương tác tam hợp, nhị hợp... thì đoán ít sai. Nếu có thân chủ ngồi trước mặt rồi phối hợp cả khoa xem tướng nữa thì việc lý đoán càng chắc chắn. Thêm nữa, phải tìm hiểu Sinh, Vượng, Bại, Tuyệt địa trong lá số cũng cần thiết vì nhiều lá số tốt mà gặp Bại hay Tuyệt địa thì cuộc đời người đó sẽ chìm nổi vô thường... Ừ hừ... Ừ hừ... Xin lỗi...

Cụ Hoàng ngưng nói để bật vài tiếng ho sau đó lại tiếp:

- Nói thì thấy khó nhưng với những người thành thạo khoa tử vi thì lá số hiển hiện trong trí họ, họ giải đoán một lá số chỉ chớp mắt là xong.

Gió lạnh đã bắt đầu lùa nhẹ vào chiếc bàn nơi chúng tôi đang ngồi, trời đã dần về khuya và khách trong quán từ từ bỏ ra về nhưng chúng tôi vẫn cứ ngồi lì để nghe cụ Hoàng kể chuyện vì mấy khi có dịp.

- Cụ nói vậy nhưng tôi thấy mấy ông thầy tử vi nổi tiếng phải có tài trời cho chứ tay ngang thì dễ gì. Ông Tiến sĩ Tôn xen vào.

- Đúng! Trời cho hay trời bắt phạt phải như vậy là cách nói của mình khi thấy sao người này giàu có, thông minh hoặc người kia lại nghèo khổ, tàn tật, dốt nát... Người là văn quan, võ chức hay kẻ buôn bán... Đều có số cả đày và nó hiển hiện trong tử vi. Mấy ông thầy xem tử vi giỏi vì trời đã ban cho họ cái thiên bẩm đó. Cụ Hoàng ngưng lại đột ngột để hớp thêm ngụm nước trà rồi sau đó khẽ ngân nga: *"Nhật, Nguyệt, Phá, Liêm hợp bầy-Tham, Sát, Quyền, Tả ắt thầy tướng hay"* và cụ gật gù cái đầu như tâm đắc điều mình vừa nói ra. Đám chúng tôi kín đáo nhìn nhau mà không ai nói một lời, ngậm thán phục cụ Hoàng. Riêng cá nhân tôi nghĩ ông cụ này sở học rất rộng, nếu ai được sống gần bên ắt sẽ học hỏi được nhiều điều lạ ít nhất là trong lãnh vực siêu hình-huyền bí như chuyện bói toán, xem tử vi hoặc tướng số.

Khoa tử vi cũng như khoa xem tướng số là cách để người ta tìm hiểu về họa-phúc, hư-thực của cuộc đời một con người. Nó là một bài toán khó, nhất là đối với ai có ý quan tâm đến. Trước giờ thiên hạ thường nghĩ chỉ có tín đồ thuộc tôn giáo thờ Phật hay đạo thờ Ông-Bà thì họ mới tin vào khoa tử vi, bói toán hay xem tướng số. Thực sự tôi đã thấy có những người bên đạo Thiên Chúa cũng tin vào tử vi mà ngay cả cán bộ Việt Cộng nữa. Khi vừa chiếm được thủ đô Sài Gòn chưa được bao lâu thì nhà cầm quyền Cộng Sản đã phát động một phong trào

thu gom sách báo chế độ cũ mà họ gọi là văn hóa phẩm phản động-đòi truy-mê tín. Sách báo thu gom được ở từng khu phố đem về tập trung một chỗ rồi bị họ đổ dầu đốt thiêu hủy thật nhưng các sách dạy xem tử vi, bói toán lại được đảm bảo cất vào kho riêng.

Gần cuối thập niên 1980 khi có dịp đi ra miền Bắc làm một chuyến vượt biên sang Hồng Kông nhưng không thành phải quay về thì tôi mới biết sách báo thời miền Nam VNCH đã là các vật quý được người dân ngoài đó chuyền tay nhau đọc nhất là các sách về tử vi, bói toán. Thời gian tạm trú ở Hải Phòng, có lúc rảnh tôi đi loanh quanh trên phố rồi ghé vào một tiệm bán sách gần nhà ga xe lửa để kiếm sách báo đọc cho hết thời giờ thì tình cờ gặp một chuyện. Đó là khi biết tôi thuộc dân chế độ miền Nam trước đây, ông chủ tiệm đã mời vào phía sau nhà và cho xem nguyên cả một tủ lớn xếp đầy những sách báo của thời miền Nam VNCH. Thấy vẻ ngạc nhiên của tôi, ông chủ tiệm hãnh diện, bảo:

- Tôi đã mất bao nhiêu công sức, thời gian và tiền bạc mới lưu giữ được những quyển sách này. Đọc đi đọc lại mãi từng quyển mà không chán... Đâu dễ gì mà giữ được ngàn này sách quốc cấm nếu không phải là người quảng giao... Tuy vậy, tôi vẫn tiếc là không sở hữu được những quyển sách về tử vi, bói toán.

Cũng ở thành phố miền biển đó, khi dừng chân ở một quán cà phê ven đường trong khu phố Tam Bạc, tôi đã ngạc nhiên khi nghe lỏm được những câu Liêm Trinh, Thiên Tướng... thốt ra từ miệng hai người khách trong bộ quần áo cán bộ-nón cối của một bàn gần bên. Tôi chưa kịp kể những chuyện cũ này ra cho mọi người nghe thì cụ Hoàng mắt nhìn ông cụ Xã trưởng, nói tiếp:

- Ông biết là có những người bỏ tâm bỏ sức học cách xem tử vi nhưng hoài công mà có người thì chỉ trong một thời gian ngắn họ đã có thể tiên đoán rất đúng một lá số hay một đoạn đời của người nào đó. Trong lá số tử vi của những người này có những ngôi sao chỉ rõ số họ làm thầy tướng, làm đạo sĩ.

- Mấy người có số làm thầy tướng thấy bói chắc cũng sẽ gặp được cao nhân truyền nghề như ông thầy tên Canh gốc Nam Định mà cụ vừa kể. Anh Khảm hỏi.

- Gặp được cao nhân là một việc may mà còn được cao nhân truyền dạy thì càng may mắn bội phần. Không thầy đó mà làm nên... Giống như người có số làm thầy chùa, làm ông tướng hay một nhà lãnh đạo quốc gia thì rồi trời sẽ khiến sự việc đến dần theo dòng thời gian tiệm tiến hay bộc phát gấp rút. Người có số làm thầy tử vi, tướng số nếu gặp cao nhân truyền dạy và nếu bản thân người đó có căn cơ thì việc thụ học sẽ dễ dàng hơn. Không có căn cơ thì dù có gặp cao nhân rồi cũng chẳng lãnh hội được nhiều. Mấy ông từng nghe truyện Tàu chắc biết chuyện thầy Quỷ Cốc Tiên Sinh có 2 học trò là Bàn Quyên và Tôn Tản chứ. Cả hai người này đều được thầy Quỷ Cốc truyền nghề nhưng việc hấp thụ lại khác nhau khiến có người giỏi người dở.

Cụ Hoàng mỉm cười nhìn khắp lượt chúng tôi rồi tiếp:

- Đạo sau này bên quê nhà thì đám cán bộ Cộng Sản cũng công khai nghiên cứu tử vi, bói toán là những cái mà trước kia chúng từng kết án nhằm nhĩ, dị đoan-mê tín. Thậm chí có gã còn lấy làm hãnh diện khi được người khác nể vì về kiến thức tử vi, bói toán của bản thân mình. Tại sao lại có chuyện đó?

Cụ Hoàng hỏi đám chúng tôi rồi nhanh chóng trả lời:

- Thời thế thay đổi hay thực sự vì cán bộ Việt Cộng có nhiều tay xuất thân từ gia đình gốc bần-có-nông, vô học... chẳng có gia phả gì sất mà nhờ vào những biến động của lịch sử của xã hội để bỗng chốc y ta phát lên như điều gặp gió lớn. Có tên còn nắm địa vị quyền cao-chức trọng cỡ lãnh tụ hay nguyên thủ quốc gia nữa. Những phút rảnh rỗi, chắc hẳn, gã cán bộ nào đó trong số này đã phải ưu tư, thắc mắc về cuộc đời của bản thân mình. Tự vấn bản thân cũng thuộc thành phần dốt nát và gian ác cũng chẳng khiếm đảm hơn đám đồng chí mình mà tại sao lại được cái số đỏ vậy. Đi tìm lời giải thích cho sự thành công đó, thì chỉ thấy câu giải đáp nằm trong lá số tử vi sách xem tướng mạo hoặc khoa bói toán.

- Có phải đó là thời thế tạo anh hùng hả cụ? Hồi còn trong tù cải tạo, con nghe đám cán bộ coi trại vẫn khá chuyện như vậy. Anh Khảm tiếp.

- Anh hùng! Cũng có thể đúng nếu ta bảo về một người có tài năng nổi bật và làm được những việc phi thường nhưng hai chữ anh hùng cũng để chỉ cho những người có công lao đặc biệt với quê hương và dân tộc. Trong thực tế, có làm được những việc như vậy hay không thì lại khác dù người đó muốn nói mình là gì đi nữa. Đám đầu lãnh Cộng Sản trong nước tuy ngoài miệng thì nói vô thần nhưng bản chất lại tin mình có số trời cho làm lớn hay chân mạng đế vương. Quyền cao, chức trọng nắm trong tay vậy mà khi gặp hoạn nạn trong công việc hoặc đau ốm, ể mình... thì các anh có tưởng tượng được không: thân nhân ruột thịt của họ phải mang lễ vật đến các đền đài miếu mạo để xin lễ hoặc bí mật mời thầy cúng về tận nhà thiết đàn cầu an đó.

- Hồi còn tập cách xem tử vi, tôi vẫn thắc mắc không hiểu do đâu mà cứ sao này gặp sao kia trong lá số thì cuộc đời sẽ phải bị hay được như vậy. Ai bày ra cách đoán như thế... Ví dụ như câu mà cụ vừa đọc: *Sao Thai mà Ngộ Đào Hoa-Tiền dâm hậu thú mới ra vợ chồng*. Không lẽ một mình ông Trần Đoàn? Ông cụ Xã trưởng hỏi.

- Sao trong khoa tử vi thì trên dưới một trăm sao thôi nhưng khi an lá số thì coi như đã sắp xếp chúng thành bộ, thành cách... có ảnh hưởng thế nào cho cuộc đời người có lá số ấy. Tử vi chia ra phương hướng, màu sắc, hành của các sao để người xem số tìm ra sự tương hợp hay xung khắc tùy theo người có lá số đó sinh vào thời gian nào, phương hướng nào... mà đoán ảnh hưởng của các sao tức giải đáp được lá số. Ông Trần Đoàn là người lập ra khoa tử vi... người ta vẫn nói vậy nhưng qua bao nhiêu năm trời thì các thầy như Lã Ngọc Thiềm, Ma Y Lão Tổ... đã góp thêm bằng các câu phú sau khi họ chiêm nghiệm những lá số. Cụ Hoàng trả lời.

- Nhưng các câu phú áp dụng có đúng với người có lá số như vậy không hả cụ? Bác sĩ Luân đột ngột hỏi.

Và cụ Hoàng khi nghe xong liền gật gù đầu rồi ngân giọng chậm rãi như đọc thơ:

- *Thiên, Nguyệt Đức, Đào, Hồng cung Phối-Gái chồng sang, trai hội giai nhân... Cụ, Đồng cùng hội cung Phu-Một sấu góa bụa, hai sấu lỡ duyên... Máy người khó hiển công danh-Chỉ vì Nhật, Nguyệt đồng tranh Sửu, Mùi... Kinh tứ mộ, Mã triều lai-Biên cương trấn ái ra tài chiến công...* thì những người tôi xem thấy có cách này đều đúng cả. Thực sự, những câu mà tôi vừa đọc do các cao nhân nước mình diễn giải từ các câu phú bên Tàu mà ra. Đã từng đoán số cho thân chủ hiện diện trước mắt, đôi khi tôi phải cười thầm ở chỗ có những người khi đến xem mà dù cố tình lấy tay che dấu hoặc đeo kiếng đen... nhưng trong lá số, thấy rõ họ người mắt nhỏ mắt to, người tay dài tay ngắn, người lưng gù hoặc nách đầy mồ hôi... đó ông bác sĩ.

Câu trả lời của cụ Hoàng làm cho cả bọn chúng tôi phì cười nhưng bác sĩ Luân lại tiếp ngay:

- Có người mới thoáng nhìn thì mình cũng đoán được cuộc đời họ là người sung sướng, không phải khổ sở.

- Bác sĩ nói đúng nhưng có những người đang giàu có đánh đùng một cái thì lại khánh tận, tiêu tán tài sản không còn một đồng đến phải tự vẫn, kết liễu cuộc đời. Chính cái khoa tử vi giúp người ta xem thấu đáo hơn và thường như tôi đã nói, mấy ông thầy xem tử vi thì ông nào ông nấy cũng biết rành khoa xem tướng nữa. Họ xem một lá số xong đối chiếu nó với khoa nhân tướng học để có cái phán đoán chính xác về cuộc đời thân chủ đang ngồi trước mặt. Chân dung, bộ dạng, giọng nói cùng thần sắc của thân chủ đã giúp họ một phần không nhỏ khi giải đoán lá số tử vi.

Cụ Hoàng đáp lời rồi quay qua nhìn hết cả đám người trước mặt như một xác nhận và tiếp:

- Đặc biệt, có thầy còn thêm tài tiên tri về một sự việc nào đó sẽ xảy ra và khi sự việc đó xảy ra thì mọi người nhớ lại mới giật mình rồi trầm trồ khen sao mà đoán hay vậy. Có thể do được cao nhân truyền thụ hoặc do trời ban cho một linh khiêu siêu hình nên ông thầy đó mới có thể nói ra các điều tiên tri chính xác như thế.

- Cụ nói tài tiên tri! Ông thầy nào vậy? Trạng Trình? Bác sĩ Luân hỏi lại.

- Không! Trạng Trình-Nguyễn Bình Khiêm là xa xưa kia, chuyện tôi nói gần đây thôi... Đó là ông thầy Ngô Hùng Diễn.

Cụ Hoàng trả lời nhưng đảo mắt nhìn khắp lượt chúng tôi rồi tiếp:

- Ngô Hùng Diễn... Không biết đây có phải là tên tuổi thật của ông thầy này? Tôi chỉ biết ông ta cũng dân di cư 54 và đã nghỉ hưu từ khi còn ở ngoài Bắc. Nhà ông ta ở trên đường Hiền Vương gần nghĩa địa Mạc Đình Chi và chỉ tiếp khách khi có hẹn trước bất kể khách là ai.

- Có vậy nữa sao! Tôi đoán chắc ông thầy này coi tử vi cụ phách lắm... Hà hà! Tiến sĩ Tôn cười nhẹ sau câu hỏi.

- Không! Thầy Ngô Hùng Diễn này không nổi tiếng vì khoa tử vi, bói toán hay bảm độn mà nổi tiếng là vì có thể xuất thần nói ra những điều tiên tri huyền bí về quá khứ hay vị lai có liên quan đến thân chủ trong lúc đối mặt. Những giai thoại về tài tiên tri của thầy Ngô Hùng Diễn thì nhiều nhưng đáng nể nhất là thầy đã từng nói tại dinh Độc Lập với Tổng thống Thiệu cùng một số tướng, tá thân cận câu: "*Một ngày không xa thì bọn Cộng Sản sẽ vào ngôi ngay tại những cái bàn ở dinh này và... làm chủ nữa, thừa quý tiên sinh*". Nổi tiếng vậy nhưng thầy Ngô Hùng Diễn lại sống rất đạm bạc và đặc biệt tối kỵ nhận tiền bạc hay lợi lộc của thân chủ, bảo là nếu nhận thì thầy sẽ mất hết khả năng tiên tri trời cho.

- Không hiểu khi Sài Gòn đứt phim thì bọn Cộng Sản đối xử với mấy ông thầy tử vi, tướng số này ra sao? Ông cụ Xã trưởng đột ngột hỏi.

- Thầy Ngô Hùng Diễn, thầy Ba La hay thầy Gia Cát Hồng thì thời điểm ngày 30 tháng 4 đã già yếu hoặc chết cả rồi. Họ là lớp thầy cũ, cao tuổi... Còn các thầy Huỳnh Liên hay thầy tâm số Lê Bá Hòa, thầy Tú Xe bói bài Taro Ai Cập, thầy Maitre Khánh Sơn... thì tôi thực không biết rõ. Chỉ biết thầy tử vi Nguyễn Phát Lộc phải bị tù cải tạo và thê thảm nhất trong số họ có lẽ là thầy Đinh Sơn tướng số vì bị công an bức tử chết ngay tại nhà riêng. Cụ Hoàng kể.

- Cụ nói chính xác, vụ giết chết thầy Đinh Sơn tướng số xảy ra ở gần nhà con nè.

Anh Khảm xác nhận với cụ Hoàng rồi tiếp:

- Hình như khi đó là cuối năm 1978 lúc con còn đang ở trại tù cải tạo nên không mục kích sự việc xảy ra mà chỉ nghe kể lại khi được tha tù về nhà. Nhà ông thầy Đinh Sơn tướng số nằm ngay mặt đường Lê Văn Duyệt đối diện xeo xeo với trại lính nhảy dù Hoàng Hoa Thám gần Ngã Tư Bảy Hiền, ai sống trong khu vực này cũng đều biết chuyện công an làm chết ông ta. Con không biết rõ câu chuyện khởi đầu do đâu nhưng chỉ biết công an kéo đến bao vây chung quanh nhà ông cả mấy ngày trời liền. Đến một đêm khuya thì sau tiếng nổ lớn, họ lôi xác ông ra ngoài, nói ông cố thủ trong nhà và tự sát bằng một quả lựu đạn.

Anh Khảm vừa kể đến đây thì có tiếng còi hụ khá lớn vang vang từ xa làm tắt cả đám chúng tôi giật mình vì biết giờ giới nghiêm sắp đến gần. Chúng tôi đã mãi chuyện trò đến quên cả giờ giấc. Tôi, anh Khảm không sao vì chỉ nhanh chân rảo bước thì sẽ về đến barrack ngay thôi. Bác sĩ Luân đang ở quán của nhà nên chỉ có lo là lo cho cụ Hoàng, ông Tiến Sĩ Tôn và ông cụ Xã trưởng. Nhà của ba người họ tuốt trong Galang 2 nên sẽ về không kịp. Chúng tôi đứng lên, bổi rổi

nhìn bàn ghế bên phía trong phòng và ngoài sân quán nằm yên lặng trống trơn không một bóng khách. Rất may, bác sĩ Luân bảo:

- Cụ và hai ông cứ ở lại đây, không thể về nhà kịp nữa rồi. Cứ yên tâm nghỉ ngơi, mai sáng tính sau... Trong nhà tôi còn giữ được cái mừng lớn đủ cho 5 người nằm.

Nghe bác sĩ Luân nói vậy, tôi và anh Khảm thấy yên lòng cho ba người họ nên vội vàng chia tay để về lại barrack chóng vánh trước khi quá muộn. Đến khúc đường phân chia zone 3 và zone 4, anh Khảm nói vội:

- Phải chi đừng có giới nghiêm thì anh em mình còn ngồi lại nghe thêm các chuyện của cụ Hoàng kể.

Tháng sau cũng vào ngày thứ Hai đầu tuần thì Cao Ủy xô thanh lọc đợt thứ hai. Thuyền nhân trong trại Galang lại thêm một cơn hốt hoảng khi thấy trong số những người bị đánh rớt có cả một sĩ quan miền Nam VNCH cấp đại úy từng bị tù cải tạo tới 7 năm trời. Lần xô này có 88 người đậu trong tổng số 275 hồ sơ, như vậy tỉ lệ là 32% tăng chút ít so với lần trước nhưng cựu công chức chính quyền, nhân viên sở Mỹ... vẫn khá nhiều trong số người bị rớt thanh lọc. Anh Khảm thấy ông đại úy đi tù cải tạo tới 7 năm mà còn bị Cao Ủy đánh rớt nên cũng cảm thấy lo, đã vội tìm gặp mặt để hỏi thăm cho bằng được. Khi gặp tôi ở quán cà phê, anh kể:

- Ông ta tên là Tuyền, đại úy pháo binh từng đi tu nghiệp tại Hoa Kỳ và bị Cộng Sản bỏ tù 7 năm thật em à. Khai với luật sư Cao Ủy là sau khi ra tù thì ông được nhận vào làm trong tổ hợp mì sợi nên mới bị loại.

Tôi và anh Khảm bàn nhau có thể chính vì lời khai này mà Cao Ủy cho rằng ông ta đã được chính quyền Cộng Sản đối xử tử tế và như vậy không còn bị đàn áp, ngược đãi nữa. Có thể như vậy nhưng rõ ràng những thuyền nhân chưa thanh lọc như tôi bây giờ cần phải được sự giúp đỡ của bất cứ ai có kiến thức hiểu biết rộng về luật tị nạn để hướng dẫn, giải thích thế nào mới là người tị nạn chính trị hay thế nào sẽ là di dân kinh tế. Trong trại thì Đoàn Thanh Nam có thể là người giúp chúng tôi được nhưng anh ta lại đòi hỏi có đi phải có lại khi bảo kiến thức không thể cho không. Khối cộng đồng người Việt đã thành công ở đệ tam quốc gia cũng có thể giúp nếu họ tình nguyện hoặc ngay cả từ kinh nghiệm của những người mới vừa bị Cao Ủy đánh rớt trong 2 đợt rồi ở trại để tránh cho chúng tôi khỏi đi vào vết xe đổ. Tuy vậy, hầu như rất ít người bị Cao Ủy đánh rớt lại chịu nói thật hoặc chia sẻ những thất bại trong bản khai của họ. Họ lảng tránh hoặc gậm nhấm nỗi buồn riêng của mình khi lảng lạng nộp bản kháng cáo hoặc đơn giản hơn, viết đơn xin Cao Ủy cho hồi hương tự nguyện. Còn những thuyền nhân may mắn được Cao Ủy nhìn nhận là người tị nạn, tôi tìm hỏi đã khai ra sao để vượt qua được cuộc thanh lọc thì có người tránh né khi trưng ra một bản lý lịch tương tự như lý lịch của thuyền nhân bị Cao Ủy đánh rớt. Biết làm sao tìm ra lối đi trong đám khói hỏa mù thanh lọc thuyền nhân bây giờ!

Trong thời gian này thì Yến rủ tôi đi xem một căn nhà ở khu vực trồng rau gần bệnh viện Galang 1 mà người chủ muốn bán rẻ. Lý do Yến muốn mua nhà gấp là vì căn barrack của ghe chúng tôi tạm trú đã bị hư hỏng khá nặng sau một trận gió lốc trong tuần lễ vừa rồi.

Như đã kể trong các đoạn trước, nhà thầu Titan khi hợp đồng với Cao Ủy để cất barrack cho thuyền nhân tạm dung thì họ đã làm barrack tạm bợ, cho có. Mái lá được lợp rất mỏng và hai bên vách thì vẫn để trống nên làm sao có thể chống chọi được với những cơn giông gió lớn. Cơn gió lốc hôm đó đã làm tốc mái ngay chỗ căn phòng của nhóm chúng tôi ở. Tôi và Đỉnh cố trèo lên để sửa lại mái lá nhưng thấy không thể ở lâu hơn được nữa. Đỉnh khi nghe Yến và tôi nói đi mua nhà thì cho biết nó cứ ở tiếp trong barrack được ngày nào hay ngày nấy rồi sẽ tính sau. Còn Bầy, mặt buồn bã nói với Yến khi nào hai đứa tôi dọn ra thì báo trước để nàng còn chuyển sang Galang 2 sống chung với bạn mới.

- Anh Vũ với Yến đi khỏi đây thì em cũng phải kiếm chỗ ở khác thôi chứ sống với anh Đỉnh đâu tiện, sợ người ta cười cho.

Nhà thuyền nhân tự cất ở trong trại tị nạn Galang rất nhỏ nên thực sự gọi nó là cái chòi lớn thì đúng hơn. Tôi và Yến đi vào con hẻm nhỏ rồi băng qua một khu đất rộng trồng đầy rau muống hột, rau cải cùng các giàn bầu bí cao thấp trông mát mắt. Những vạt rau cải trở bông vàng khá cao mà người trồng cố tình để dành lấy hạt giống đã thu hút những con ong nhỏ bay đến hút mật. Đôi bướm vàng quyện vào nhau bay lập lờ trên những bông hoa cải đồng màu thành một tấm hình thật đẹp trên nền xanh của các luống rau. Qua khỏi vạt đất trồng rau mát mắt đó thì đến khu chòi người ở, Yến lấy tay chỉ tôi căn nhà nàng định mua nằm ở một chỗ khuất dưới bóng cây tràm bông vàng khá lớn. Căn nhà này, nhìn bên ngoài nó cũng nhỏ như các căn chòi khác trong trại, được chủ nhà làm hàng rào che chắn chung quanh cẩn thận. Mái nhà lợp bằng giấy dầu tấm cát mịn và vách thì ken kín bằng những tấm plastic lớn. Ngoài cây tràm bông vàng thì còn có một bụi mía mọc chung với đám khoai mì đứng thưa thớt bên một bờ vách. Mé đằng sau, những bụi xả mọc chen với cây ớt, cây cà... dọc theo hàng rào cây ngăn cách với căn chòi khác. Còn phía trước, dưới mái hiên có một bàn thiên nhỏ đứng gần các bụi vụn thọt còi cọt, loe hoe vài bông vàng. Một cái giếng nằm gần bên bụi cây rậm như loại cây ké làm chổi quét nhà. Yến cất tiếng gọi to nhưng không lời đáp trả, tôi ra dấu cho nàng yên lặng khi thấy một sợi dây kẽm mỏng được cột chặt nơi cái móc cửa.

- Không có ai ở nhà, mình đi về thôi em, tôi bảo nhỏ với nàng.

Quay lại nhìn căn chòi, bên trong tôi chưa biết ra sao nhưng bề ngoài thì khá gọn dù rác rưởi nằm vương vãi đầy đó trên sân khô mốc vì rêu xanh. Không sao, tôi sẽ dọn chúng chóng vánh khi vào làm chủ nó. Hai đứa tôi quay về lối cũ, gặp một người đi ra từ luống rau cải nên vội đón lại, hỏi thăm.

- Nhà đó của ông Tù Hia... Mà ít thấy ông ta ở đây lắm. Nghe nói ông sống đâu đó trong Galang 2 lặn... Tui cũng không biết chỗ ông ở nữa, người đàn ông trả lời.

Buổi chiều hôm sau, hai đứa tôi tìm đến căn chòi lần nữa nhưng cũng không gặp được chủ gia. Yếu thì lo nếu chậm chân, rủi ro căn chòi đó sẽ có thể bị người khác mua trước nên nàng bồn chồn thấy rõ.

Phạm Thăng Vũ

<https://nhavanphamthangvu.wordpress.com/>

www.vietnamvanhien.net